



Odiseea



Repovestire după epopeea
lui Homer



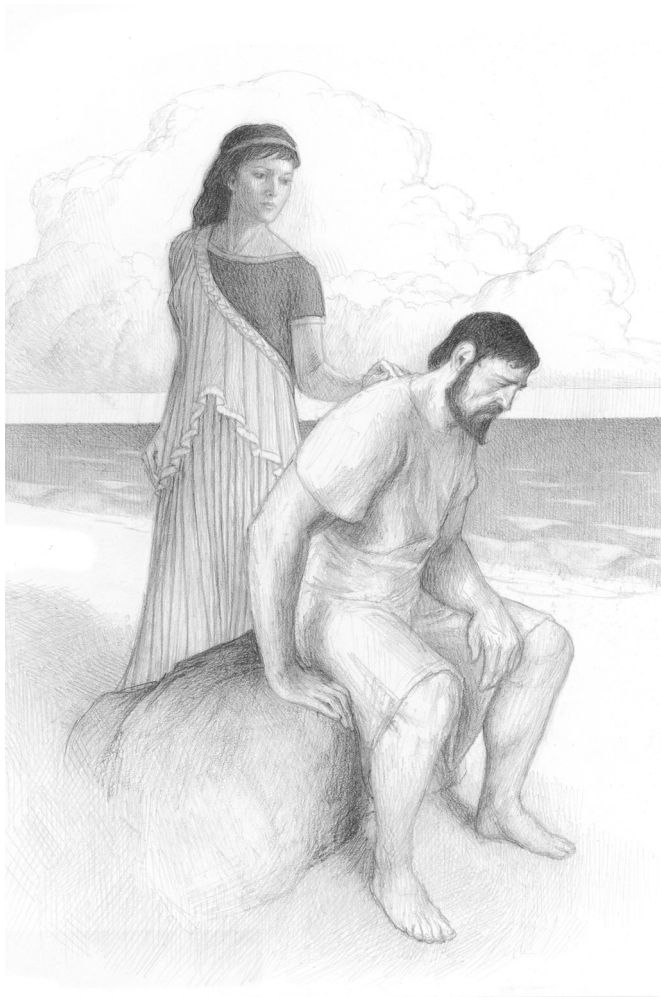
CAPITOLUL 1

Ulise și Penelopa



Imaginați-vă un om stând pe țărmul unei frumoase insule. Nisipul este alb. Apa și cerul nesfârșit sunt de un albastru strălucitor. Alături de el, stă o frumoasă nimfă pe nume Calipso. Ea îl iubește și dorește ca el să-i rămână alături pentru totdeauna pe această insulă. Pe unii bărbați i-ar face fericiți acest lucru, dar nu și pe acesta. Acest bărbat are privirea pierdută în larg. Inima sa este frământată, iar gândurile lui sunt foarte departe.

Acest bărbat este Ulise. El visează la un tărâm foarte îndepărtat: Itaca. Este căminul lui,



acolo unde soția sa, Penelopa, și fiul său, Telemah, trăiesc încă. El trebuie să-și găsească drumul înapoi spre acel loc. Ar face orice să fie din nou acolo.



Penelopa stătea în balcon în frumoasa sa casă din Itaca și privea fix în depărtare. Era o noapte întunecată. Un imens ocean o separa de soțul ei, Ulise. El plecase cu mulți ani în urmă să lupte în războiul troian. Deși războiul se sfârșise de zece ani, Ulise încă nu se întorsese acasă. Cu toate acestea, Penelopa încă nutrea speranța că mai este în viață. Ea știa că soțul ei era un bărbat extraordinar, puternic. Că se va întoarce într-o zi. Pur și simplu, trebuia să se întoarcă.

În tot acest timp, Penelopa avea propriile ei necazuri. Era adevărat — Ulise era plecat de foarte mult timp. Mulți oameni din Itaca se

gândeau că e posibil să fie mort și că Penelopa ar trebui să-și găsească un nou soț.

Necazurile ei au început cu încetul – la început, au sosit câțiva pețitori. Dar, în curând, casa soțului se umplu de pețitori. Toți bărbații voiau ca Penelopa să le devină soție. Acești pețitori erau fiii celor mai de vază familii din Itaca. Erau educați, bine făcuți și deștepți. Fiecare dintre ei spera ca Penelopa să-l aleagă drept soț.

Dar Penelopa hotărâse că nu poate să facă acest pas. Nu-și va alege alt bărbat. Penelopa îl iubea prea mult pe Ulise. Și, oricum, avea ea o presimțire că soțul ei trăia încă. Pețitorii devenira curând nerăbdători și nesuferiți.

Pe când Penelopa ședea în încăperile ei de la catul de sus al casei, pețitorii leneveau toată ziua prin uriașa casă a lui Ulise. Plecau acasă numai noaptea târziu și reveneau în fiecare zori de zi. Bărbații începuseră să se simtă ca acasă. Se relaxau pe canapelele scumpe și

porunceau slujitorilor să le aducă de mâncat și de băut.

Dar și Penelopa era deșteaptă. Ea începu să țeasă de mână o tapiserie uriașă. Urma s-o atârne pe perete în onoarea soțului ei. Era cusută cu fire de aur și argint, cu albastru intens și roșu aprins. Ea trimise vorbă pețitorilor că *va* alege pe unul dintre ei de soț de cum va da ultima împunsătură de ac.

Ea țesea întreaga zi. Acest lucru fu pe placul pețitorilor, iar ea câștiga timp. Dar noaptea, Penelopa stătea la lumina lumânărilor și desfăcea în taină tot ce lucrase ziua.

În acea noapte, Penelopa stătea în balconul său, desfăcând cusăturile făcute peste zi. Vânturile ce veneau dinspre ocean cântau o melodie tristă. Ea plânse după Ulise. Își lăsă gândurile să zboare la ce tapiserie frumoasă ar fi putut coase într-o zi în onoarea soțului ei, fără a fi nevoită să o mai desfăcă.

CAPITOLUL 2

Atena îl ajută pe Ulise



Zeilor au început să li se facă milă de Ulise. Stăteau sus, pe Muntele Olimp, vorbind despre el. Unora le era milă de el, în special zeiței Atena. Ea ținuse la Ulise întotdeauna. Atenei nu-i plăcea să-l vadă cum se chinuia de zece ani să-și croiască drumul spre casă.

– Imaginați-vă doar cât de singur trebuie să se simtă pe acea insulă, așa departe de casă, spuse Atena. Știu că Ulise a făcut greșeli. Ne-a mâniat de multe ori, dar cred că a suferit destul. Ar trebui să-l ajutăm să ajungă acasă.

– A fost foarte generos cu noi în trecut, adăugă și Zeus. El le reaminti zeilor ce multe jertfe le adusese Ulise.

Poseidon nu se înduplecă:

– El l-a orbit pe fiul meu, regele Ciclopilor! Nu merită să se întoarcă acasă, mârâi el.

Dar Zeus era regele zeilor, iar părerea lui conta cel mai mult. El hotărî să o trimită pe Atena în Itaca, deghizată în om. Ea va vorbi cu fiul lui Ulise, Telemah. Pentru a-l ajuta pe Ulise să se întoarcă acasă mai repede, ea îl va face pe Telemah să se simtă curajos și îl va îndemna pe băiat să-și caute tatăl.

Atena sări în picioare și-și puse sandalele ei de aur. Ea zbură din vârful Muntelui Olimp. Când ajunse la casa lui Ulise, văzu pețitorii Penelopei lăncezind pe-acolo. Mâncau și beau până ce-și umpleau burțile. Bărbații împrăstiaseră resturi de mâncare pe podelele casei lui Ulise. Își vărsaseră băuturile peste frumoasele carpete și scaune. Dădeau porunci servitorilor,

care alergau încolo și încoace ca că le îndeplinescă dorințele. Atena rămase șocată.

Zeița, deghizată într-un bătrân, îl văzu pe Telemah stând într-un colț foarte posomorât.

– Mă recunoști, Telemah? îl întrebă. Sunt un vechi prieten de-al tatălui tău.

Telemah se forță să zâmbească:

– Prietenii tatălui meu sunt bineveniți ori-când aici, spuse el. Dar nu oamenii aceștia! strigă Telemah spre mulțimea de pețitori. Nici măcar unul nu-i dădu atenție.

El se întoarse spre Atena.

– Îmi cer scuze pentru ieșirea mea, bătrâne. Dar sunt foarte supărat. Acești pețitori nu mai pleacă și eu nu pot face nimic. Stau aici toată ziua, mâncându-ne mâncarea și arătând lipsă de respect față de casa tatălui meu. Sunt la capătul puterilor! De s-ar întoarce tatăl meu. Atunci toți acești oameni josnici ar pleca. Dar nu mai am nicio speranță să-mi revăd tatăl.

– Dragă Telemah, spuse Atena încet, tu ești un tânăr deștept și puternic. Este timpul să arăți Itacăi de ce ești în stare.

– Dar cum? întrebă Telemah.

– Du-te la casa sfatului și cere să se adune sfatul bătrânilor, spuse Atena. Trebuie să ceri ajutorul conducătorilor orașului. Invită și pețitorii. La sfârșitul adunării, poruncește-le să plece din casa ta.

A doua zi, Telemah se duse la casa sfatului, unde se aflau conducătorii Itacăi. Când sosi acolo, el ceru să aibă loc sfatul bătrânilor. Pețitorii fură chemați din casa lui Ulise ca să participe la adunare.

Adunarea începu, iar Telemah se ridică să vorbească. El părea să fie mai înalt decât de obicei. Atena îi făcuse o vrajă de mândrie și curaj. Părea, de asemenea, mult mai frumos. Tot Atena făcuse și aceasta.

Telemah spuse conducătorilor Itacăi ce făceau fiii lor, pețitorii Penelopei, în casa tatălui său. El le ceru ajutorul.

Dar unul dintre pețitori îl întrerupse pe Telemah. El se ridică în picioare și spuse tuturor despre tapiseria pe care Penelopa părea să o coasă.

– Ea a promis să se mărite cu unul dintre noi atunci când tapiseria ei va fi gata. Penelopa lucrează la ea cât e ziua de lungă, în fiecare zi. Dar una dintre slujnicele ei mi-a spus că în fiecare noapte ea își desface cusătura, spuse pretendentul cu amărăciune. Îmi pare rău, dar nu vom pleca până ce ea nu va alege. Ea trebuie să se mărite cu unul dintre noi.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel! strigă Telemah. Eu sunt bărbatul casei când tatăl meu este plecat. Vraja Atenei îl făcuse cu adevărat curajos. Chem zeii să mă ajute în lupta mea. Ei vor pedepsi pe oricine abuzează

de averea tatălui meu și de bunătatea mamei mele. El aruncă o privire către pețitori.

În acel moment, doi vulturi apărură în aer. Ei erau încleștați într-o luptă cruntă deasupra adunării. Ochii tuturor se ațintiră asupra creaturilor ce țipau și se luptau cu ghearele. Apoi vulturii își luară zborul la fel de repede cum apăruseră.

Omul cel mai bătrân și cel mai înțelept din oraș se ridică să spună câteva cuvinte.

— Ar trebui să-l ascultați pe Telemah, îi avertiză el pe pețitori. Lupta acelor vulturi este un semn. Ei ne dau de înțeles că îi așteaptă necazuri pe toți cei care nu ascultă. Am o presimțire stăruitoare că Ulise se va întoarce în curând. Să fim înțelepți și să oprim această nebunie înainte ca el să se întoarcă în Itaca.

Dar majoritatea conducătorilor orașului credeau că Ulise era mort și că vulturii nu aveau nicio semnificație. Pețitorii refuzară să plece

din casă, iar restul orășenilor refuzară să dea vreun ajutor.

După adunare, Telemah simți cum curajul îi piere. Deodată, Atena apăru din nou în fața lui. Era încă deghizată în om.

— Tu ești fiul tatălui tău, îi reaminti ea. Ca și el, ești curajos și puternic. Nu vei renunța și nici nu vei lăsa o treabă neterminată. Dacă orășenii nu vor să te ajute, atunci trebuie să te ajuți singur. Te voi ajuta și eu. Vom găsi o corabie puternică și vom aduna un echipaj loial. Vom



ridica ancora și îl vom găsi pe Ulise. Să nu mai pierdem timpul. Du-te acasă și adună ceva provizii pentru o călătorie lungă și posibil periculoasă.

Când Telemah se întoarse acasă, pețitorii erau dispuși să-l ierte.

— Renunță, Telemah, îi spuseră ei. Nu ni te mai împotrivi. Mai bine șezi cu noi și distrează-te.

Dar Telemah își făcu drum printre ei. Nu voia să mai audă o vorbă din partea lor. Jos, în cămară, o găsi pe credincioasa doică a familiei. O rugă să-l ajute să-și adune merinde și să împacheteze.

— Dar unde pleci? îl întrebă aceasta.

— Trebuie să plec pe mare să-mi găsesc tatăl, pe Ulise, răspunse Telemah. Este singura cale pentru a ne face viețile mai bune. Apoi o rugă să-i dea câteva desagi cu făină de orz, ulei de măsline înmiresmat și alte provizii ce-i vor fi necesare pentru o călătorie lungă pe mare.